



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 63. Eucharistia non solùm est Sacramentum, sed & verum & propriè
dictum sacrificium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

de Sacram. Pœnit. Incute in vobis Quadragesimâ Episcopus quam diligentissimè investigabit, si qui vel in urbe, vel in Diocesi sint, qui opera carnis sectantes, turpiter vivant, si qui item odia & inimicitias exercent, si qui alii denique, qui in aliqua peccandi consuetudine jaceant. . . nec verò antequam ipse perpererit, istos ab ea male agendi via recessisse, ac publicas offensiones præcidisse, permittat (etiam si testimonium Confessarii adferant) ne in Paschali quidem celebrata sacram Communionem eis ministrare; quin imò illam tamisè differre jubeat, quoad eorum veram vitæ emendationem Episcopus cognoverit.

CAPUT LXIII.

Eucharistia non solum est Sacramentum, sed & verum & propriè dictum sacrificium.

791 **E**st de fide, definitum in Tridentino sess. 22. c. 1. & can. 1. Et probatur 1^o. ex Malach. 1. Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum, & manus non suscipiam de manu vestra. Ab ortu enim solis, usque ad occasum, magnum est nomen meum in Gentibus, & in omni loco sacrificatur, & offertur nomini meo oblatio munda: quia magnum est nomen meum in Gentibus. Magnificis namque hiæce verbis nihil aliud ibi prædictum dici potest, nisi sacrificium Eucharisticum, quod in Missa celebratur. Nam Deus asserit se legis antiquæ sacrificia repudiatum & reprobaturum, atque in lege nova aliud institutum, quo hostia pura & sancta in toto orbe terrarum sibi sacrificabitur. Illud verò sacrificium aliud esse non potest nisi Eucharisticum. Neque enim crucentum crucis sacrificium dici potest ibi prænuntiatum; utpote in solo Calvariæ Monte oblatum, non in omni loco ab ortu solis usque ad occasum. Nec certe hebraica vox *mincha*, quæ afflante Spiritu usus est Propheta, significat crucentum crucis, sed incruentum Missæ sacrificium. Siquidem *mincha* sacrificium erat farinæ & panis, ut videre est Levit. 2. cumque hujusmodi sacrificio færeo quotidie libabatur vinum in jugi sacrificio Agni, ut videre est Exodi 29. v. 40. Sieque per sacrificium illud farris & vini optimè adumbratum sacrificium Eucharisticum, quod offertur sub speciebus panis & vini.

792 Et idè proprietatem illam Malachiæ de Eucharistico novæ legis sacrificio meritò intellexerunt sancti Patres passim omnes, Justinus in Dialogo ad Tryphon. Irenæus l. 4. adversus hæreses c. 32. Tertullianus l. 3. contra Marcion. Cyprianus l. 1. contra Judæos c. 16. Eusebius Cæsariensis l. 1. de demonstrat. c. ult. Chrysostronus in Psal. 95. Hieronymus in illum Malachiæ l. cum. Augustinus 19. Civit. 25. & alibi sæpè. Damascenus l. 4. fid. orthod. c. 14. Justinus dumtaxat, & Irenæi, & Augustini verba referam: De sacrificiis à vobis (Judæis) olim oblatis (verba sunt Justinus) Deus, sicut supra dixi, per Malachiam. . . ait: non est voluntas mea in vobis. . . De nostris verò Gentium, que in omni loco offeruntur sacrificiis, hoc est pane Eucharistiæ, & poculo similiter Eucharistiæ, jam tum locutus, prædixit nos quidem glorificare nomen ejus, vos autem profanare.

793 Irenæus: Eum (inquit) qui ex creatura panis est acceptus, & gratias agit, dicens, hoc est corpus meum. Et calicem similiter, qui est ex ea creatura, quæ est secundum nos, suum sanguinem confessus est, & novi testamenti novam docuit oblationem, quam Ecclesia ab Apostolis accipiens in universo mundo offert Deo. . . de quo in duodecim Prophetis Malachiæ præsignificavit: non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus, &c. (ut supra) manifestissimè significans per hæc, quoniam prior

quidem populus cessavit offerre Deo. Omni autem loco sacrificium offertur Deo, & hoc purum, &c.

Augustinus Prophetam ibi prædicere dicit, cef. 794 saturas victimas, quas in umbra futurorum offerrebant Judæi; & unum sacrificium à solis ortu ad occasum, sicut jam cernimus, oblaturas Gentis.

2^o. idipsum probatur ex Hebr. 9. Christus factus est Pontifex in æternum, secundum ordinem Melchisedec. Quare secundum ordinem Melchisedec? Omnes unanimiter Patres, rationem esse dicunt, quia sicut Melchisedec panem & vinum obtulit in sacrificium: sic Christus Dominus in ultima cœna æterno Patri in sacrificium obtulit corpus & sanguinem suum sub speciebus panis & vini. Ita Cyprianus l. 2. epist. ad Cæcil. Ambrosius l. 5. de Sacram. c. 1. Hieronymus epist. ad Marcellam. Augustinus l. 1. contra advers. leg. & Proph. Et l. 4. de doctr. Christi c. 21. ubi sic: Quis magis Sacerdos Dei summi fuit, quam Dominus noster Jesus Christus, qui sacrificium Deo Patri obtulit, & hoc idem quod Melchisedec obtulerat, id est panem & vinum, suum scilicet corpus & sanguinem.

3^o. probatur ex ipsamet institutione sacratissimæ Eucharistiæ, prout ab Evangelistis refertur Matth. 26. Marci 14. Luc. 22. & ab Apostolo 1. Cor. 11. Ex istis quippe locis constat, Christum Dominum panem & vinum consecrasset, & transubstantiale in corpus & sanguinem suum; nec magis dubium, Patri æterno tunc obtulisse, & sacrificasse, tamen verba ista non usurpaverit, offero, sacrifico, quam corpus & sanguinem suum æterno Patri obtulerit & sacrificaverit in cruce; tamen nec tunc verba ista usurpaverit. Nec certè veteris Testamenti Sacerdotes eâ verborum formâ in suis sacrificiis usi sunt, offero, sacrifico; vera nihilominus sacrificia obtulerunt. Cùm ergo constet verba ista ad verum sacrificium offerendum necessaria non esse, nihil certè quod ad sacrificii rationem pertinet, in ultima cœna Christus omisit, magis quam in cruce. Tam verè igitur sacrificavit in cœna, quam in cruce. Nam quia ex una parte exemplum Melchisedec, & sacrificii ab eo oblatis, à Christo reipsâ completum non fuit in cruce; ex alia parte per sacrificium crucis, & mortem, sacerdotium ipsius extinguendum non erat: in cœna novissima, quâ nocte tradebatur, aliud instituit sacrificium secundum ordinem Melchisedec (id est adumbratum & significatum per sacrificium Melchisedec, qui sacrificavit proferens panem & vinum) quod post mortem suam in æternum, id est ad finem usque mundi permaneret, quodque ipse, tam per Apostolos suos, quos tunc novi Testamenti Sacerdotes instituit, dicendo: Hoc facite in meam commemorationem, quam eorum in sacerdotio successores, tamquam Vicarios suos & Ministros, ipse tamquam principalis offerens semper offerret. Sic enim Catholica Ecclesia semper intellexit. Sic Andreas Apostolus practicavit, ut fidem faciunt verba ipsius relata à Presbyteris Achaïæ in actis Passionis ipsius: Coram circumstante multitudine effatus est: ego Agnum immaculatum in altari quotidie offero, cujus carnes postquam omnis populus credentium manducavit, Agnus qui manducatus est, integer perseveravit. Sic etiam reliquos Apostolos, eorumque proximos successores practicasse constat ex antiquissimis Liturgiis Jacobi, Marci, Basilii, Chrysostromi. Unde & à primis Ecclesiæ temporibus historia & vitæ primorum Pontificum Romanorum fidem faciunt, fuisse altaria, Sacerdotes, Episcopos, à quibus Sacerdotes ordinabantur. Sic denique habemus ex Traditione omnium Patrum, Græcorum & Latinorum, tum primorum, tum sequentium sæculorum (quorum complures fuerunt Christi & Apostolorum temporibus propin-

qui, ac proinde historiam Evangelicam probe callebant) videlicet Iustini Martyris in Dialogo supra relato, Irenæi l. 4. contra Valentium c. 32. Tertulliani lib. ad Scapulam c. 2. Cypriani l. 2. epist. 3. Eusebii Cæsariensis l. 1. Evangelic. demonstr. c. ult. Gregorii Nysseni orat. 1. de festo Paschæ, Basilii l. 2. de Baptismo in respons. ad q. 2. Ambrosii lib. 4. de Sacram. & lib. 1. de Offic. c. 48. Cyrilli Hierosol. Catech. mystag. 5. Cyrilli Alexandrini anathemat. 2. & in postrema ad Nestorium epistola. Augustini 10. Civ. 20. & lib. 22. c. 10. Et lib. 9. Conf. c. 3. Chrysostomi hom. 61. ad pop. Antioch. & hom. 24. in 1. ad Corinth. Gaudentii Brixienfis Episcopi serm. 2. ad Neophytos, &c. Ecclesiæque & omnes Christianæ Nationes, Orientales & Occidentales, semper ita crediderunt, & unanimi consensu tamquam veritatem Catholicam semper receperunt, prout innumeris testimoniis invictè probat liber aureus de perpetuitate fidei, sicut & defensio illius. Quod autem apud tam multos, in tot aliis ab invicem diffidentes, unum invenitur, non est erratum, sed traditum. Quodque tam unanimi tamque constanti omnium Patrum, omniumque Christianarum Nationum consensu contrarium invenitur, non potest esse dogma Catholicum, utpote singulare & novum, Catholicæque traditioni & perpetuæ omnium populorum Christianorum fidei contrarium.

CAPUT LXIV.

Hæreticorum objecta dissolvuntur.

797 **O**bjiciunt 1. *Unâ oblatione* Christus consummavit in æternum sanctificatos. Hebr. 10. Sed ibi per unam oblationem, intelligitur oblatio crucis. Unicâ ergo crucis oblatione Christus consummavit in æternum sanctificatos. Ergo opus non est aliâ oblatione, nec sacrificio.

Respondeo 1. *sentium* Apostoli esse, quoddam quia sub priori Testamento, ut Apostolus ait ibidem c. 7. propter Levitici Sacerdoti imbecillitatem, consummatio non erat, oportuit Sacerdotem alium secundum ordinem Melchisedec exurgere, Dominum nostrum Jesum Christum, qui possit omnes quotquot sanctificandi essent, consummare, & ad perfectionem adducere. Quod unâ oblatione Christus præstitit, sed duplici modo factâ, modo scilicet cruento in cruce, in cruento in cena. Una quippe eademque est oblatio crucis & cenæ, quoad rem principaliter oblatam, quæ est unus & idem Christus. Quâ quidem oblatione, cruento modo factâ, consummavit in æternum sanctificatos quoad virtutis sufficientiam: utpote per quam obtulit sufficiens, imò superabundans pretium redemptionis generis humani; sed quia virtus cruenti illius sacrificii nobis non applicatur immediatè per septimam, sicut ultra cruentum illud sacrificium requiritur baptismus, fides, spes, charitas, per quæ virtus illius sacrificii nobis applicetur ad peccatorum remissionem, & justificationem; sic etiam requiritur in cruentum Missæ sacrificium, per quod eadem virtus nobis applicetur ad sanctificationem. Quod tamen (ut dixi) non est aliud & aliud sacrificium quoad substantiam, sed quoad modum dumtaxat. Nec in cruentum idem requiritur, quasi novum pretium & nova redemptio generis humani, sed quasi applicatio pretii per sacrificium cruentum perfoluti.

798 **R**espondeo 2. *distinguendo* consequens: opus non est aliâ oblatione quoad substantiam, concedo: quoad modum, subdistinguo. Non est opus aliâ oblatione tamquam præstante novum pretium

redemptionis nostræ, concedo. Tamquam applicante pretium per sacrificium crucis prælitum, nego.

Objiciunt 2. *In nova lege* unicus est Sacerdos, Jesus Christus, secundum illud Hebr. 7. In veteri lege alii quidem plures facti sunt Sacerdotes, idcirco quod morte prohiberentur permanere: hic autem (Jesus) est quod maneat in æternum, sempiternum habet sacerdotium. Unde & salvare in perpetuum potest accedentes per semetipsum ad Deum. Ergo Christus in nova lege alios à se non instituit Sacerdotes.

Respondeo consequens esse verum de Sacerdotibus principalibus, in sua persona, suo nomine, propriâque autoritate sacrificantibus. Hoc enim sensu Christus in nova lege unicus est Sacerdos principalis, in sua persona, suo nomine, propriâque autoritate sacrificans; sed quia Christus voluit, post mortem tuam, visibile sacrificium in Ecclesia sua permanere, quo cruentum sacrificium crucis representaretur, ejusque memoria in finem usque sæculi permaneret, atque illius salutaris virtus, in remissionem eorum, quæ à nobis quotidie committuntur, peccatorum applicaretur (inquit Tridentinum sess. 22. c. 1.) idèd plures esse voluit Sacerdotes ministeriales, non ipsi succedentes; sed ipsi instrumentaliter ministrantes, per quos ipse, tamquam unicus Sacerdos principalis, sacrificaret. Sicut enim ipse est, qui principaliter baptizat, & consecrat per Sacerdotes, tamquam Vicarios suos & Ministros; sic ipse est qui per eosdem principaliter sacrificat. Quod enim Sacerdotes faciunt, in persona ipsius faciunt, non sua, ipsiusque, non suo nomine & autoritate.

Objiciunt 3. *Non apparet* quomodo sacrificium, quod vocamus Eucharisticum, sit verum sacrificium; quandoquidem nulla in eo appareat peremptio seu destructio victimæ. Neque enim panis & vinum sunt victimæ illius sacrificii, sed ipsæmet Christus secundum nos. Sic enim Patres. Sic Tridentinum his verbis: *In divino hoc sacrificio quod in Missa peragitur, idem ille Christus continetur, & incremèntè immolatur, qui in ara crucis semel seipsum cruentè obtulit.*

Respondeo negando antecedens. 1. *quia* ad rationem sacrificii non requiritur destructio principalis victimæ in se, sed vel in se, vel in aliquo adjuncto (ut aliquibus placet) & ostenditur in sacrificio Abraham, in quo Isaac mactatus non fuit, sed aries in locum ipsius substitutus; necnon in sacrificio duorum passerum, vel hircorum, de quo Levit. 14. quorum uterque unam moraliter constituebat victimam; uterque tamen non jugulabatur, sed unus dumtaxat, alter verò peccatis populi onustus dimittebatur. Ergo vera sacrificii ratio non exigit, ut quidquid in se offertur in sacrificio, in se destruat. Christus verò licet non destruat in se, destruitur in adjuncto pane, vel vino.

2. *quia* ad rationem sacrificii saltem non requiritur physica victimæ destructio, sed sufficit moralis; in eo consistens, quod victimam ponatur in statu, in quo servire amplius non potest ad priores usus, vel ponitur in statu destinato ad destructionem. Siquidem effusio vini in terram, facta ad honorem Dei à legitimo Ministro, cum aliis circumstantiis ad sacrificium requisitis, in veteri lege, dicebatur libatio, & per effusionem illam vinum dicebatur sacrificari, tamen physicè & substantialiter non destrueretur, sed solum redderetur inutilis ad potationem, ponereturque in statu tendente ad corruptionem. Hoc autem modo Christus in sacrificio Eucharistico verè sacrificatur; tamen physicè & substantialiter non destruitur: quia equidem ponitur in statu destinato ad esum & potum, per quem licet non deinat esse absolute,